

Medlem der har taget sig meget stærkt af denne Sag. Efter at have set lidt nærmere paa Forholdet kan jeg dog ikke skønne rettere, end at ogsaa Havnebetjentene faa et meget anstændigt Lønningstillæg. Den nuværende Løn varierer mellem 741 og 996 Kr. Der foreslaas nu en Begyndelsesløn af 1,000 Kr. med Tillæg hvert fjerde Aar af 112 Kr. indtil 1,448 Kr. Det er en ret anstændig Forhøjelse. Dertil kommer, at de ligesom forskellige andre Funktionærer under Vandbygningsvæsenet faa Uniform og andre Beklædningsgenstande i Overensstemmelse med derom af Ministeriet fastsatte Regler og, hvad der er endnu vigtigere, Pensionsret, hvad de hidtil ikke have haft. Jeg finder altsaa Lønningsforhøjelsen anstændig ogsaa for disse Betjentes Vedkommende, der tidligere have været stillede under Matroser og Fyrbødere, men nu stilles lige med dem. Naar alt kommer til alt, er der, saa vidt jeg kan skønne, ikke noget at beklage sig over, der er tværtimod Grund til at udtale almindelig Tilfredshed med de foreslaaede Lønnings-satser. Jeg tillader mig at anbefale Forslaget til Vedtagelse uforandret.

Tesdorpf: Vedtages dette Lovforslag, er det kun en Indfrielse af et gammelt Løfte, som er givet de Mænd, der ere indtraadte i Vandbygningsvæsenets Tjeneste, og som hidtil have arbejdet under Loven af 1871. Det blev i sin Tid lovet, at denne Lov skulde revideres indenfor en Tid af 10 Aar. Ministerierne have ogsaa, som den ærede sidste Taler udtalte, Gang paa Gang fremlagt Lovforslag derom, men der er aldrig blevet noget ud af dem. Den sidst afgaaede Trafikminister bragte imidlertid Sagen frem paa ny, og den nuværende højtærede Trafikminister overtog denne Arv i en overordentlig tiltalende Form, som jeg, ligesom det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen), kun kan beklage, at Folketinget ikke har fundet sig foranlediget til at følge helt igennem. Jeg sigter herved navnlig til Reduktionen af Lønningerne for Direktøren og Ingeniørerne i første Lønningsklasse. Nu udtaler ganske vist Folketingsudvalgets Betænkning, at den Dag, Direktørpladsen bliver vakant, og der skulde melde sig en særlig fremragende Kraft som Ansøger dertil, vil man mulig give ham et personligt Tillæg, svarende til de 2,000 Kr., som Lønningen nu reduceres med. Mig forekommer denne Ordning yderst uheldig. Dels er det aldeles ikke givet, at Bevillingsmyndighederne til den Tid ville have samme Syn paa de

personlige Tillæg som nu, og dernæst er Stillingen som Vandbygningsdirektør saa ansvarsfuld og kræver saa stor Dygtighed og saa stort Arbejde, at den Løn, der foreslaas af Ministeren, ingenlunde kan siges at være for høj. Der er i den nævnte Betænkning draget Sammenligning mellem Stillingerne som Vandbygningsdirektør og som Overingeniør ved Statsbanerne, ligesom Ingeniørerne af 1ste Klasse ved Vandbygningsvæsenet ere sammenstillede med Statsbanernes tilsvarende Embedsmænd. Jeg skal ingenlunde indlade mig paa en Kritik af Statsbanernes Ingeniører, det er aldeles ikke min Hensigt, men det er dog givet, at Ingeniørerne i denne Etat ikke stilles overfor særlig svære Opgaver som Klippesprængning og Gennemførelse af Tunneler, ejheller skulle de kaste Broer over dybe Svælg, det gaar ganske lige ud ad Landevejen. Helt anderledes stillede ere Ingeniørerne ved Vandbygningsvæsenet, der skulle bekæmpe Havets Angreb paa vore Kyster, hvilke jo ere saare forskelligartede. Havet behandler de falsterske flade Kyster paa anden Maade end Gedser Oddes stejle Lerklinter, og Angrebene paa den forleden her i Tinget omtalte Møens Klint have igen en anden Karakter. Alt dette kræver hos Ingeniørerne ikke alene teknisk Uddannelse, men Lokalkendskab og personlig praktisk Erfaring paa de forskellige Steder, en Erfaring, som det ikke er en ren Sinekure at indhøste. Det er ingen let Stilling at være tilsynshavende omkring ved Havne, Dæmninger og Diger, at sejle over Kattegattet til Anholt i aaben Baad i ublidt Vejr om Foraaret og Efteraaret, en Tur, som tidt tager mange Timer. Straks efter sidste Julestorm gik jeg Digerne af paa Falster, en Tur paa 3½ Mil i Storm og Sne. Skal denne Tur gentages ofte om Aaret paa forskellige Steder, vil den mærke sin Mand og ælde ham tidt. Jeg var med hin sørgelige Dag den 13. November 1872, hvor der, saa vidt jeg erindrer, i Lolland-Falsters Stift druknede 53 Mennesker, og hvor hele Sydfalster saa ud som et oprørt Hav, hvori Heste og Huse kørte rundt som Boller i en stor Gryde. Jeg har nu i 15 Aar beklædt Stillingen som Formand for det falsterske Digelag, saa jeg har nogen Erfaring om, hvad der sorterer under Vandbygningsdirektoratet, og jeg har ogsaa en Del Kendskab til adskillige af Personalet i denne Etat, og den Virksomhed, det udfolder. Vi ere dem taknemmelige for det Arbejde, de gøre, den Støtte, de yde os i vor Kamp mod Havets Angreb paa vore mere eller